

Als Didi na de zware bevalling van haar eerste kindje aan bed is gekluisterd, is ze dolgelukkig met de hulp van de kraamverzorgster. De baby is lief en gezond, maar Didi's herstel gaat langzaam.

Miriam, werkzaam bij de politie Rotterdam, kan de plotse linge dood van haar broer niet verwerken. Ze vermoedt kwade opzet van zijn mooie weduwe Hennequin. Tijdens haar zoektocht naar Hennequins verleden groeit bij Miriam de overtuiging dat ze te maken heeft met een levensgevaarlijke psychopate. En juist deze vrouw heeft zich onmisbaar gemaakt in het jonge, kwetsbare gezin...

NS Publieksprijswinnaar Esther Verhoef is een van de succesvolste schrijvers van Nederland. Verhoefs werk is in tal van landen verschenen en meerdere malen bekroond en genomineerd.

'Verhoefs grote gave is haar schrijfstijl, daardoor is het altijd een plezier om haar werk te lezen.' – *De Telegraaf*

'Esther Verhoef hoort duidelijk tot de schrijvende elite in ons land.' – *Algemeen Dagblad*

'Verhoef schetst personages die uitstijgen boven de standaard thrillerstereotypen.' – *Barnes & Noble Review*

Van Esther Verhoef verscheen

Rendez-vous

Wonen op vakantie

Close-up

Alles te verliezen

Erken mij

Déjà vu

Is uw man al af?

Nouveau riche & andere spannende verhalen

Tegenlicht

De kraamhulp

Stil in mij – Overleven bij de nonnen

(met Daniëlle Hermans)

Lieve mama

Onder de naam Escobar verscheen

Onrust – Deel 1 in de Sil Maier-trilogie

Onder druk – Deel 2 in de Sil Maier-trilogie

Ongenade – Deel 3 in de Sil Maier-trilogie

Chaos

Overkill

Esther Verhoef

De kraamhulp

Ambo|Anthos
Amsterdam

Eerste druk 2014

Tweëntwintigste druk 2016

ISBN 978 90 263 3185 5

© 2014 Esther Verhoef

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © inhiu all rights reserved / Flickr / Getty Images

Illustratie binnenwerk © dutch iconaA / iStock /

Thinkstock by Getty Images

Foto auteur © Liselore Chevalier

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

De eerste dag

DINSDAG

‘Dus hier woon je.’

Miriam fluisterde het zachtjes voor zich uit. Haar vingers omklemden het stuur van haar Peugeot. Ze waren een beetje vochtig geworden en tot haar ergernis merkte ze dat ze sneller was gaan ademen. Tijdens het werk overkwam dit haar zelden. Wat er ook gebeurde en hoe bedreigend een situatie soms ook was, ze liet zich niet meeslepen, bleef koel en professioneel. Ze wist dat ze altijd kon terugvallen op haar opleiding, ervaring en collega's.

Maar nu was ze niet aan het werk.

Ze deed dit alleen.

Ze boog naar voren en keek omhoog langs de strakke gevel van de woontoren. Het glas glinsterde in de herfstzon. Het gebouw zag er ongenaakbaar uit. Alsof hier mensen woonden die zich ver verheven voelden boven de rest van de wereld. In letterlijke zin waren ze dat ook. Het uitzicht daarboven moest wel adembenemend zijn. Je zou heel Rotterdam moeten kunnen overzien, de havens en de Maas.

Hoeveel verdiepingen had dit gebouw eigenlijk? Miriam begon te tellen. Ze moest ermee stoppen toen ze bij vijftwintig was aanbeland.

Achter haar werd driftig geclaxonneerd. Via de binnenspiegel keek ze in het verhitte gezicht van de chauffeur. Hij

hief zijn handen, gebaarde naar haar. Miriam onderdrukte de impuls om uit te stappen, hem haar politielegitimatie te laten zien en naar zijn papieren te vragen. Die man had gewoon gelijk, ze hield het verkeer op.

Ze zette de Peugeot in de eerste versnelling.

Haar halsslagader klopte in haar keel toen ze de smalle weg uitreed.

Hennequin reed de Baljuwstraat in. Langs de trottoirs stonden sprieterige boompjes, met palen ernaast die het jonge groen stevigheid moesten geven. Alle huizen zagen er hetzelfde uit. Kubistische, halfvrijstaande blokken met gedeelde opritten en muren van donker gevlamde bakstenen. Het glas in de grote ramen had een blauwige gloed, zodat je niet zo makkelijk naar binnen kon kijken.

Numer 66 lag halverwege de straat. In het grind in de voortuin stond een uit triplex gefiguurzaagde ooievaar en voor het grote raam in de woonkamer hing een slinger: HOERA, EEN DOCHTER!

Het kindje was vannacht in het ziekenhuis geboren. De bevalling was allesbehalve soepel verlopen, dus hadden moeder en kind pas vanochtend naar huis gemogen.

Hennequin parkeerde haar auto langs het trottoir. Ze nam haar koffer van de achterbank en liep onder de carport door naar de voordeur. Er stond een glanzende Audi. Ze wierp er een snelle blik in: een donker, schoon en strak interieur. Er slingerde niets in rond. De auto zag eruit alsof hij zojuist uit de showroom was gereden. Onder de kentekenplaat stond in kleine, gele letters de naam van de leasemaatschappij.

Ze belde aan en bekeek het slot van de voordeur. Het zag

er niet al te ingewikkeld uit, maar het was wellicht handiger als ze gewoon een sleutel had. Waarschijnlijk zou de familie daar niet heel moeilijk over doen. Mensen die pas hun eerste kindje hadden gekregen waren emotioneel, altijd een beetje uit balans. Hun hele leven stond op z'n kop door de komst van een nieuw mensje. De kraamverzorgster was hun vertrouwenspersoon: een baken van rust en kennis in een nieuwe, onzekere situatie. Dus namen mensen haar al snel in vertrouwen. Aambeien, vaginale hechtingen, familievetes en andere gevoeligheden werden vrijelijk besproken met de kraamverzorgster. Iemand die ze helemaal niet kenden.

Dora had Hennequin pasgeleden verteld wat zij zo leuk had gevonden aan het vak, voor ze dit particuliere kraambureau was opgestart en alleen nog maar delegerde vanuit haar tot kantoortje omgebouwde garage. Ze had gezegd: je treft gezinnen op de mooiste, intiemste momenten in hun leven. Het is zulk *menselijk* werk, zo dankbaar.

Hennequin zag het anders: de kraamverzorgster trof mensen op de kwetsbaarste momenten in hun leven, momenten waarop ze het minst op hun hoede waren.

Didi Vos lag in het hoge bed in de logeerkamer. Ze kon zich amper bewegen. Dat was in de maanden voor de bevalling ook al zo geweest, maar niet zo erg als nu. Ze had zich schuifelend kunnen voortbewegen, voetje voor voetje, steeds steun zoekend bij een muur of meubel. Vaak lukte dat achterwaarts beter dan vooruit. Ze kon ook alleen maar rechte bewegingen maken, draaien ging niet. In en uit bed stappen was een crime. Ze moest nadenken bij elke stap.

‘Bekkeninstabiliteit’ was het oordeel van de verloskundige en later ook dat van de gynaecoloog geweest. Er was een

fysiotherapeut bij gehaald, maar zijn oefeningen hadden weinig geholpen. Of eigenlijk helemaal niet. Didi's bekkenbeenderen waren onder invloed van zwangerschapshormonen week geworden. Vervolgens waren ze door de massa en het gewicht van de baby ten opzichte van elkaar verschoven. Elke beweging deed verschrikkelijk veel zeer. Van het kleinste drukverschil brak het zweet haar uit. Tillen ging al helemaal niet. Toen ze had geprobeerd om een kratje bier weg te zetten dat Oscar op het aanrecht had laten staan, was ze ter plekke door haar benen gezakt. Het had haar vele pijnlijke minuten gekost voor ze zich aan het aanrecht had kunnen optrekken en weer op haar voeten stond, tussen het knarsende glas van de kapotte bierflesjes.

'Het gaat vanzelf over, ná de bevalling,' had de fysiotherapeut gezegd.

Maar daar leek het nu nog niet op.

Misschien ging het wel nooit meer over.

Didi was bevallen met een ruggenprik: er was een buisje in haar ruggengraat aangebracht waar de verdovingsvloeistof doorheen werd gespoten. Het spul had de pijnprikkels in haar onderlichaam lamgelegd. De weeën die na de verdoving waren gekomen, had ze niet meer gevoeld. Ze had alleen haar buik zien samentrekken. Heel raar, alsof ze keek naar het lichaam van iemand anders. Toen ze uiteindelijk moest gaan persen, lukte dat niet. Ze kon haar spieren niet aansturen. Ze voelde helemaal niets daar beneden, alles was dood en doof. De gynaecoloog had de dosis pijnstilling verminderd, tot de scherpe pijn er weer doorheen kwam snijden. Het was alsof lange klauwen daarbinnen haar ingewanden en vliezen uit elkaar trokken.

Vannacht had Didi aan den lijve ervaren waar de uitdrukking 'helse pijnen' vandaan kwam. Haar oranjerode haar

was nat geweest van het zweet, haar bleke gezicht was dieprood gekleurd. Bij de eerste perswee was ontlasting meegekomen. Niemand had er iets van gezegd, maar ze had het geroken. Daarna had ze gezien dat een verpleegster het plastic onder haar billen schoonveegde. Van de knip had Didi niets gevoeld. Gehoord had ze die wel. Het was hetzelfde geluid als wanneer iemand met een schaar een kartonnen verpakking doorknipt.

Oscar had aan het voeteneind gestaan, schuin achter de gynaecoloog. Ze zou nooit meer het afgrijzen op zijn gezicht vergeten. En de manier waarop hij daarna zijn hoofd afwendde.

‘Ik ben Oscar, kom binnen. Fijn dat je er bent.’ De man trok de deur verder voor haar open.

Ze gaf hem een hand. ‘Hennequin Smith.’

Oscar keek haar verrast aan. ‘Hennequin? Da’s een aparte naam.’

‘Met dank aan mijn ouders.’ Ze nam de vader van het gezin in zich op. Hij zag er niet slecht uit. Vermoeid, verward, maar dat was niet ongewoon voor een man die net vader was geworden. Als ze voorbij zijn bloeddorlopen ogen en zijn wallen keek, kon hij er zelfs goed mee door. Dertiger, net als zichzelf. Redelijk lang, sportief, alles in proportie, goed gekleed – een tikje glad zelfs, type salesmanager. Paste perfect bij zijn auto.

Ze hing haar jas aan de kapstok en liep door naar de woonkamer. Die was ruim en modern. Alles was uitgevoerd in wit, bruin of beige: de familie Stevens-Vos kleurde met hun interieurkeuzes braaf binnen de lijntjes die de woonboulevard voor hen had uitgestippeld. De buitenboel

vormde een uitzondering. Door de schuifpui keek Hennequin de achtertuin in, die met een simpele houten schutting was afgezet. Het deed wat onaf aan: gras en een paar miezerige struikjes. Tegen de schuttingplanken was een hok van twee etages gebouwd. Er stond in sierlijke letters JIP & JANNEKE op het hout geschilderd. Achter het gaas hopten twee hangoorkonijnen heen en weer.

Wat moesten volwassen mensen met zulke beesten?

‘Eh? Mijn vrouw ligt boven,’ hoorde ze Oscar zeggen.

Hennequin volgde hem de hardhouten trap op. De voetstappen klonken een beetje hol. Oscar ging haar voor een kleine kamer in, die eruitzag als een logeerkamer die weinig of nooit was gebruikt. Een wit bureautje, laminaat op de vloer. Voor het raam stond een eenpersoonsbed op klossen, erboven hing een triangelvormige papegaai. In bed lag een witte gedaante met oranje peentjeshaar. Bleekjes en rillerig, als een patiënte die was opgegeven en van wie de laatste levensweken hadden ingezet.

Dat beeld kon weleens kloppen, wist Hennequin.

Met een brede glimlach liep ze op Didi af.

Didi mocht de nieuwe kraamverzorgster meteen. Een beetje Gooische-vrouwen-type, maar met een lieve oogopslag. Haar geblondeerde haar was in een nonchalante knot achter op haar hoofd weggestopt. Ze droeg een wit verpleegstersuniform en haar lange benen staken in een paar witte sneakers.

‘Mijn naam is Hennequin Smith.’ Ze keek Didi medelevend aan met haar opvallend groene ogen en gaf haar een hand. ‘Ik vind het heel vervelend dat er nog niemand was toen jullie vanochtend thuiskwamen.’

‘Je bent er nu toch?’ zei Oscar.

Hennequin knikte. ‘Maar dan nog. Je ziet liever dat alles gaat zoals het was afgesproken in deze spannende dagen.’

‘Dora zei dat Jantine verhinderd was. Is ze ziek?’

‘Was dat maar waar.’ Hennequin ging op de rand van het bed zitten. Het matras zakte in door het gewicht.

Een gemene pijnscheut trok vanuit Didi’s bekken door haar hele lijf heen. Ze verbeet zich, perste haar lippen op elkaar.

Niet flauw doen.

Hennequin trok een ernstig gezicht. ‘Jantine heeft een ongeluk gehad. Ze is vanochtend vroeg van de trap gevallen.’

Didi trok haar wenkbrauwen op. ‘Gevallen? Jee. Hoe is het—’

‘Prima. Het had erger kunnen aflopen, maar ze heeft wel haar stuitje gebroken.’ Hennequin keek Oscar vluchtig aan en richtte haar blik daarna weer op Didi. ‘In huis gebeuren de meeste ongelukken.’

‘Ja, dat zeggen ze, hè?’

Didi voelde zich ineens vermoeid. Vannacht had ze amper geslapen in dat ziekenhuisbed. Ze had zich leeg en alleen gevoeld zonder het geruststellende gewurm van de baby in haar buik, waaraan ze in de afgelopen maanden zo gewend was geraakt. Als ze nu haar handen op haar buik legde, voelde ze achter die opgerekte huid en spieren alleen maar een weke holte. Ze had ook niet naar haar baby toe gekund. Die was aan de andere kant van de gang gelegd, op een zaaltje tussen andere pasgeboren baby’s, waar het verplegend personeel haar beter in de gaten kon houden. Indy was met de vacuümpomp geboren. Daardoor was haar schedeltje puntig vervormd en was de huid kapot op de plaats waar de pomp druk had uitgeoefend.

Hoorde ze de baby nu weer huilen? Indy had zo'n klein stemmetje. Ze klonk net als een jong geitje.

Hennequin stond op. Het matras trok weer recht en die beweging veroorzaakte opnieuw een pijnscheut.

Didi nam zich voor de kraamverzorgster – *Annelien?* – morgen te vragen om niet meer op het bed te gaan zitten. Ze wilde het niet meteen nu doen, niet al op de eerste dag, waardoor ze op deze mooie, verzorgde vrouw zou overkomen als een tobberige zeurpiet. Maar zo voelde ze zich wel. Tobberig. Leeg. Moe.

Doodmoe.

Ze keek toe hoe Hennequin haar koffer op het bureautje zette en die openmaakte.

‘Waar is jullie kindje?’ vroeg Hennequin.

‘Hiernaast,’ antwoordde Oscar.

‘Laten we dan eerst maar eens naar haar gaan kijken.’ Hennequin glimlachte terwijl ze een kleiner tasje en een mapje uit de koffer haalde. ‘Ik ben dol op baby’s.’

Miriam had zich uitgetkleed en was in bed gaan liggen. Ze had de luxaflex dichtgetrokken en de gordijnen gesloten. De verduistering was volledig. De wekker stond op negen uur vanavond. *Voorslapen* noemde je dit: op klaarlichte dag proberen de slaap te vatten. De telefoon op stil, de stekker van de deurbel losgetrokken, geluiden van buiten zoveel mogelijk negeren. Voorslapen was de methode die je in staat stelde om de nachtdiensten bij de politie vol te houden.

Normaal kon Miriam prima in slaap komen. Ze hield er rekening mee door de avond ervoor zo laat mogelijk naar bed te gaan. Nu lukte het niet. Ze bleef woelen.

Sinds haar broer een halfjaar geleden was overleden had

ze geen rustig moment meer gekend. *Een val van een trap.* Volgens de arts was dat de doodsoorzaak geweest. Een ongeluk in huis. Miriam had het amper kunnen bevatten. Bart, zomaar dood? Bart die met zijn sokken aan op de trap van zijn Belgische villa was uitgegleden? Of had dat vreselijke mens met wie hij was getrouwd er de hand in gehad – Hennequin Smith, die ze vanaf het eerste ogenblik niet had gemogen?

Bart had zijn vrouw tijdens een zakenreis in Amerika leren kennen. Eenmaal terug in België was hij halsoverkop met haar getrouwd. Het was een belachelijk dure, over-the-top bruiloft geweest waarop Miriam zich niet op haar gemak had gevoeld. Ze had vooral de kriebels gekregen van de bruid. Waarom wist ze niet. De brunette was mooi en slim, ze had veel gezien van de wereld en leek oprecht van haar broer te houden.

Toch waren Miriams nekharen overeind gaan staan, elke keer opnieuw als ze haar schoonzus van een afstandje gadesloeg. Er klopte iets niet aan die vrouw.

Krap anderhalf jaar na de bruiloft was Bart dood.

‘Beroepsdeformatie,’ had Rens gezegd, nadat hij geduldig haar theorie had aangehoord. Haar collega op het bureau was de enige die nog naar haar wilde luisteren als ze wilde praten over de dood van Bart en de mogelijke rol van Hennequin daarin. Maar net als de rest ging ook hij niet mee in haar gedachtegang. ‘We zien te veel ellende. Mensen zijn rare beestjes. Maar jij bent gewoon nog in de rouw.’ Daarna had hij zijn arm om haar heen geslagen en haar een vriendschappelijke stomp in haar zij gegeven.

Beroepsdeformatie. Misschien. Ze kon het niet uitsluiten. Ze was al te lang bij de politie om er geen last van te kunnen hebben.

Toch was er nog zoiets als intuïtie.

Nu ze Hennequin had gevonden, wilde ze nog veel meer over haar te weten zien te komen. Maar ze moest nu echt gaan slapen, anders zou ze vannacht haar werk niet kunnen doen. Zelfs op een rustige doordeweekse nacht waren er een stuk of zes, zeven aanhoudingen te verwachten. Messen-trekkers, autodieven, gekken, kerels die hun handen niet konden thuishouden – ze werden elke nacht van de straat geplukt en Miriam vroeg zich allang niet meer af waar ze steeds vandaan bleven komen. Zij en haar collega's maakten de wereld een beetje veiliger.

Je broer heb je niet kunnen helpen.

Miriam draaide zich om in haar bed en trok nijdig het dekbed over zich heen.

De druk gedessineerde roze met blauwe gordijnen lieten gefilterd het daglicht door. Het kamertje rook sterk naar Zwitsal en naar splinternieuwe meubeltjes en textiel. Een badje stond op een standaard en in een hoek zat een reusachtige knuffel-Nijntje naar de houten vloer te staren. Er hingen houten harten en sterren aan de muur en op een kledingkast zat een groepje sullig kijkende knuffelbeesten naast elkaar.

Hennequin schoof een stapeltje formulieren onder het aankleedkussen, dat op een roze commode lag. In de komende dagen zou ze op die formulieren belangwekkende zaken rondom het gewicht, de ontlasting en de temperatuur van de baby moeten noteren.

Ze liep naar het wiegje en wierp er een blik in. Oscar kwam naast haar staan, nog een beetje onwennig in zijn nieuwe rol als papa, quasinonchalant met zijn duimen in de zakken van zijn jeans. Zijn gezicht verzachtte toen hij naar zijn dochttertje keek.

Hennequin rook zijn mannelijke geur door die van de babyolie heen. Ze ging wat dichterbij hem staan en bestudeerde het kind. Het had rosse, warrige haartjes op een punt hoofd met bloedkorsten, en een bleek verrimpeld vel alsof het te lang in bad had gelegen. Het roze katoenen rompertje was op de groei gekocht.

Waarom mensen zo vertederd raakten door baby's was haar een raadsel. Er was niets schattigs aan. Baby's waren mensen die nog niet konden lopen en praten, maar hun karakter, hun talenten en tekortkomingen lagen muurvast in de genen en zouden op den duur tot ontwikkeling komen. Meestal met teleurstellende resultaten. Verreweg de meesten groeiden op tot doorsneeburgers en zo hoorde het ook. Elke samenleving had nood aan een grote middenlaag die als voedingsbodem diende voor diegenen die wel doorhadden hoe het spel werd gespeeld. Elke generaal had pelotons vol naam- en gezichtsloos kanonnenvoer nodig en elke kerk hordes gelovigen om rijkdom en macht aan te ontleen. Nu waren het vooral de multinationals en mediagiganten die zich lieten voeden door hersenloze consumenten. Tv-shows, fabrieksvoer, all-inclusive vakanties. Ze gleden er allemaal vlotjes in, maar haalden de frustratie niet weg. Die zwol alleen maar aan. De frustratie van het middelmatig zijn: uiteindelijk was dat het voorland van bijna iedereen.

Ook dat van Indy, de krap acht pond wegende garnaal die in haar wieg bij het raam lag en het absolute middelpunt van de wereld vormde voor Didi en Oscar.

Hennequin boog zich over het wiegje. 'Wat een prachtig kindje,' zei ze met zachte stem. 'Ik heb al honderden baby's gezien, maar deze is bijzonder mooi.'

'Heeft ze van haar vader,' merkte Oscar op.

Hennequin keek naar opzij en zag zijn ogen schitteren.

Hij liet zijn blik even op haar rusten en keek toen weer strak voor zich, een beetje van zijn stuk gebracht.

‘Dat geloof ik graag,’ zei ze glimlachend.

Miriam schakelde door naar de derde versnelling. Ze was onderweg naar een parkeerterrein net buiten de stad. Er waren twee Polen betrapt terwijl ze de dieseltank van een vrachtwagen leeghaalden. De verdachten spraken geen woord Nederlands en zaten nu in gescheiden politievoertuigen te wachten tot ze zouden worden voorgeleid. In haar oortje klonken continu stemmen: deels gecodeerde berichten van de meldkamer en van het bureau zelf, kort overleg tussen collega's die net als zij in opvallende dienstvoertuigen in de regio rondreden. Jaren terug, toen ze net in dienst was getreden, luisterde ze scherp naar alle berichten. Inmiddels had ze geleerd om ze te filteren en werd ze alleen nog alert als ze in die woordenbrij haar roepnummer hoorde, of de eerste cijfers van het gebied waarin ze reed. Dit vond Miriam een van de aantrekkelijkste kanten van het vak: je was nooit alleen. Je maakte deel uit van een groter geheel, een hechte groep die dag en nacht met elkaar in verbinding stond.

Maar vannacht was ze niet alleen via communicatieapparatuur met haar collega's verbonden.

‘Ik ben vanochtend bij haar huis geweest,’ zei ze tegen Rens, die naast haar een broodje zat te eten. Normaal gesproken nam ze geen collega's mee – een chef van dienst reed alleen – maar Rens moest worden ingewerkt op dezelfde functie.

‘Wiens huis?’

‘Dat van Hennequin Smith. Ze woont midden in het centrum van Rotterdam, in een chique woontoren.’

‘Heb je het over die vrouw met wie je broer getrouwd was?’

Miriam knikte.

Hij keek haar onderzoekend aan. ‘Je kunt het niet loslaten, hè?’

‘Ik kan het niet en ik wil het niet. Ik blijf het me maar afvragen. Ik wil gewoon weten wat er is gebeurd.’ *Ik wil weten wie ze is.* Ze zweeg even en zei toen, zachter: ‘Het is toch raar dat we elkaar nooit meer hebben gesproken of gezien? Hennequin was na Barts begrafenis ineens van de aardbodem verdwenen.’

‘Je was ook vast niet haar favoriete schoonzus,’ gromde Rens.

‘Klopt, maar wel de enige.’ Ze keek even in zijn richting en keek daarna weer voor zich. ‘Vind je dat ik doorsla?’

‘Misschien niet. Maar vanwege dat akkefietje in België zou ik het voorlopig maar even laten rusten. Tenminste, als je je baan wilt houden.’

Miriam klemde haar kaken op elkaar. In de week na Barts dood was ze in een dienstauto naar België gereden. Een volstrekt impulsieve actie. Ze had alles uit de kast gehaald om haar Belgische collega’s te spreken te krijgen die op de dag van het ongeluk in Barts villa waren geweest en met zijn weduwe hadden gepraat. Ze had dat niet overlegd met de chef. Met niemand, eigenlijk. Ze was er gewoon naartoe gegaan, blind van verdriet. Achteraf begreep ze niet hoe ze zo impulsief had kunnen handelen. Haar chef, Karel van der Steen, had haar een paar weken met verlof gestuurd om tot zichzelf te komen. ‘Maar flik me zoiets nooit meer, Miriam,’ had hij gezegd. ‘Want dan kun je een andere baan gaan zoeken.’

Miriam reed de Volkswagen Touran een parkeerterrein op.

Ze zag een politiebusje en een andere auto staan, net als

de Touran bestickerd met reflecterende blauwe en oranje strepen. Vier collega's in uniform stonden in het schemerdonker met elkaar te praten. Miriam kende ze al jaren. Vanavond had ze sommigen nog kort gesproken tijdens de briefing op het bureau. Ze knepen hun ogen dicht tegen het felle licht van haar koplampen. Miriam parkeerde haar auto dusdanig dat haar lampen de zijkant van het busje beschenen en liet de motor lopen. Stapte uit. Rens volgde haar.

Ze sprak kort met de agenten en trok daarna de zijdeur van het busje open, waarin de eerste verdachte, gekleed in jeans en een grijs vest en geboeid aan zijn polsen, haar kwaad aanstaarde. Hij kon haar amper zien, half verblind als hij moest zijn door de koplampen van de Touran. Uit zijn gezichtsuitdrukking sprak woede en frustratie, maar hij hield zijn mond dicht. Uit ervaring, waarschijnlijk. Dit soort dieven hielden er nooit mee op, wist Miriam. Die vonden dat ze het recht hadden om op deze manier in hun onderhoud te voorzien. Gepakt worden gold als vervelend oponthoud. Zodra ze vrijkwamen, gingen ze gewoon weer verder.

In het Engels vertelde ze de twintiger dat hij was opgepakt wegens diefstal en zou worden meegenomen naar het bureau om daar een verklaring af te leggen. Wilde hij daarvoor nog met een advocaat spreken, dan moest hij de nacht in de cel doorbrengen, omdat er pas vanaf negen uur morgenvroeg een advocaat beschikbaar was. Daar koos hij voor. Hij noemde vlot de naam van een advocaat, die ze in haar boekje schreef.

'Breng hem maar naar het bureau.' Ze deed de schuifdeur weer dicht. 'Morgenvroeg is hij aan de beurt.' Ze draaide zich om en opende het achterportier van de auto. Daarin zat een nerveuze jongen die volgens zijn papieren pas achttien was. Ook hij koos voor een advocaat.

'Ze zijn voor jullie,' zei ze nadat ze het portier had dichtgedaan.